

”Min opgave som boligminister bliver at genetablere boligpolitikken som politisk disciplin.”

Om ghettoplan og boligpolitik:

Evnen til at føre boligpolitik skal trænes og udvikles

Danmark har fået en boligminister – igen. Og vi har inviteret ham til at præsentere sin vision for boligpolitikken. Den byder bl.a. på et større fokus på almene boliger og et opgør med internationale kapitalfondes adgang til at opkøbe boliger.

Af boligminister Kaare Dybvad Bek (S)

I november 2001 skete det største skifte i dansk boligpolitik til dato. Anders Fogh Rasmussen var ny statsminister, og en af hans første handlinger var at nedlægge det traditionsrige Boligministerium og lægge dets aktiviteter ind under Erhvervsministeriet. En symbolsk handling, der blev fulgt af konkrete politiske forslag: Udsalg af de almene boliger efter Thatchersk forbillede, et ensidigt fokus på byggeri af ejerboliger, og senere, i 2005, en omfattende liberalisering af de danske andelsboliger, der ellers repræsenterede et billigt alternativ til ejerboligerne. Vores lands boligpolitik blev underlagt erhvervsregulering på samme måde som sæbespånere og fladskærmsfjernsyn. Boligen var først og fremmest en vare på markedet, mere end det var et sted, folk boede.

På 18 år har Fogh-regeringens kastrening af boligpolitikken sat sit aftryk. Vores land bliver mere opdelt mellem rig og fattig og mellem forskellige etniske grupper. Særligt i vores hovedstad, men også i vores større byer og købstæder, oplever vi, at skellene bliver større. Det er stadig sjældnere, at rengøringsdamens søn starter i samme spejdertrup som direktørens datter. Det er stadig sjældnere, at advokatens børn oplever, at deres klassekammeraters forældre går arbejdsløse. Det

er stadig sjældnere, at børn af dårligt integrerede indvandrere får indsigt i danske værdier og arbejdsliv fra de andre børn og voksne på legepladsen.

Vores land bliver mere opdelt mellem rig og fattig og mellem forskellige etniske grupper.

Det burde være en tilståelsessag. Når man fraskriver sig ambitionen om at føre boligpolitik, bliver vores samfund mere opdelt. Det er en naturdrift, at man søger sammen med folk, der ligner en selv. Det er velfærdssamfundets største succes, at vi har knækket den tendens og har tvunget folk til at forholde sig til andre menneskers liv på tværs af sociale og etniske skel.

Min opgave som boligminister bliver at genetablere boligpolitikken som politisk disciplin. Det er ingen nem opgave. Det kommer til at blive et skridt af gangen. Det første bliver opgøret med de internationale kapital-

fonde, der i disse år presser huslejerne op i vores hovedstad. Netop udfordringen med at sikre billige boliger i København er altafgørende, og de private udlejningsboliger der opkøbes, huser typisk folk med meget lave indkomster. I oktober barsler en ekspertgruppe med en analyse af problemet, og derefter inviterer jeg Folketingets partier til forhandlinger om en løsning.

Min næste opgave bliver at sikre de almene boliger. Der er i dag et stort renoveringsefterslæb, og det skal der tages hånd om. Men på lang sigt er det væsentligste problem, at mange af vores nye bykvarterer bliver bygget helt uden almene boliger. Det er helt uholdbart, og det er en bunden opgave for mig at sikre, at vi i de kommende år får langt flere almene boliger, særligt i vores hovedstad, men også i de købstæder, der ikke kan få dem bygget.

Min fornemmelse er, at der blandt danskerne og de danske politikere er en stor efterspørgsel efter at føre boligpolitik. Forholde sig til, hvordan vores byer og landdistrikter skal udvikle sig. Men efter 18 års dvale skal evnen til at føre boligpolitik trænes og udvikles. Det er min opgave som minister at stå for genoptræningen, og i efteråret tager jeg de første skridt.

